

ز کس او خواب خوش باشد
 طغش مشاب و خط سایه
 نماند خواب لطیف نیت
 کوش جان چون مدف کف کشت
 کام دل بافتن زلف لیس
 با جوانان می کهن خوردن
 جای عاشق محیط بی پایان
 هم چون نوری بدل دیدن
 چه حق بی حجاب خوش باشد
 چندم ز غم تو جان بسوزد
 سبب تا بسوزد شمع آسم
 دارم بت عشق و این عیب نیت
 کز ناب است سخن بسوزد
 از آنش

از تش دل کس جلوم
 باید تو نفس کوز هر
 مس باره هر عشق تا چند
 نود از نیالطو هر نیت
 نوان مویم جان روان
 از ناب لبش قرمز بسوزد
 بر منظر او قطره بند
 سودا زده و کان عشقش
 بهانه کسر شراب خوشتر
 از تش عشق او عیب نیت
 ز ز تش شوق شد در شد
 ز بهر جان که شرفش نمانم
 تو کس همه خشک تر بسوزد